

Στους δρόμους θα κριθεί το δίκιο

written by Δημήτρης Λεβέντης | 10.03.2023

Μεγαλειώδης ήταν η πρωινή πορεία.

Όχι τόσο για το μέγα πλήθος, όσο για τη νεολαιίστικη σύνθεσή της που αποτελούσε τα 3/4 του σώματος, καθώς και για την πολιτική της κατεύθυνση που μετέτρεπε το πένθος σε οργή αποδίδοντας την τραγωδία εκεί που αντικειμενικά ανήκει, στο Κράτος και το Κεφάλαιο, ζητώντας όχι απλά δικαιοσύνη αλλά και εκδίκηση.

Χθες η δημοκρατία κατέλαβε την πραγματική της θέση -εγκαταλείποντας τις πλαστές φωλιές των δημαρχείων, των περιφερειών και της Βουλής- σε ένα ανθρώπινο ποτάμι που έφτανε μέχρι την Κάρπαθο, την Αντίπαρο και την Ανάφη, εκεί που χτυπά η

πραγματική της καρδιά, μέσα στη κοινωνία.

Χθες ένα παλλόμενο συγκροτημένο πλήθος νέων ανθρώπων, που δεν δέχονται πια να ζουν με επιδόματα και να πεθαίνουν με εισιτήριο, φόρτισε με ηλεκτρισμό την πολιτική ατμόσφαιρα που μέχρι πρότινος -εδώ στο νησί- φαινόταν να 'χει κατακάτσει στα κατακάθια από τα φλυτζάνια των καφενέδων, κύλησε σαν καθαρό νερό στην Πόλη μας και ξέπλυσε την ντροπή της χρόνιας ακινησίας.

Τη στιγμή που η κεφαλή της διαδήλωσης ξεπρόβαλε στου Μαρόλα η οπισθοφυλακή της δεν είχε περάσει ακόμη την Αουντσιάτα, δηλαδή άρχιζε και τελείωνε περίπου στο ίδιο σημείο, κλείνοντας με ένα μεγάλο "Π" μέσω της Ευγενίου Βουλγάρεως το Λιστόν, τη Νικηφόρου Θεοτόκη ως του Αγάθου, τη Μιχαήλ Θεοτόκη, την πλατεία Βραχλιώτη κι ένα τμήμα της Γεωργίου Θεοτόκη μέχρι το περίπτερο.

Έβγαλα μολύβι και χαρτί κι εμβαδομέτρησα το χώρο πάνω στον χάρτη σε κλίμακα 1:500 του σχεδίου πόλεως κι εύρηκα πως αγγίζει τα 3,2 στρέμματα. Χρησιμοποιώντας τον επίσημο συντελεστή των Αρχών για τον υπολογισμό πλήθους, δηλ. 2 άτομα / 1 τ.μ βγαίνει ο πρωτοφανής για τα κορφιάτικα δεδομένα αριθμός των 6.400 κεφαλών.

Η μόνη διαδήλωση που μπορεί να συγκριθεί με τη σημερινή είναι εκείνη του 1999 κόντρα στην ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Γιουγκοσλαβία – εποχή που τα περισσότερα από τα σημερινά κορίτσια και αγόρια που βρέθηκαν οργισμένα στο δρόμο ήταν ακόμα αγέννητα και που επέδειξαν περισσότερο παλμό και σφρίγος συγκρίνοντας με το τότε.

Μεγάλο μέρος του πλήθους συγκεντρώθηκε ασφυκτικά γύρω από τη Νομαρχία και το θέατρο. Εκεί μίλησαν ο εκπρόσωπος της ΑΔΕΔΥ, κι ακολούθησε ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Σταμάτης Πελάης (που παρουσιάστηκε μπροστά στον χαρούμενο κόσμο αρκετά εκνευρισμένος για λόγους που ξέρει μόνον ο ίδιος). Έκλεισε η ΟΓΕ και μετά ακολούθησαν τα νέα παιδιά κι εκεί ήταν πράγματι «πού σε πονεί και πού σε σφάζει».

Κυριάρχησε ένας λόγος αυθόρμητος, ειλικρινής, εναλλασσόμενος, χειμαρρώδης, δίχως φτιασίδια και ξύλινες κοινοτυπίες, όπου σχεδόν καμμία/κανείς δεν διάβασε κάτι από γραμμένο χαρτί: Ο θρίαμβος του αυθόρμητου κατά των φωτισμένων καθοδηγητάδων.

Η δυσοσμία εκείνων που περιφέρουν το σαρκίο τους στις διαδηλώσεις μόνο για να τις ποδηγετήσουν, να φρινιμέψουν τ' αγριεμένα πνεύματα και να διώξουν τον κόσμο με χιλιοειπωμένες εμετικές φλυαρίες χανόταν μες στην ανυπόκριτη νεανική ορμή. Εκείνοι που έστρωσαν χαλί στο Μητσοτάκη και αντιπολιτεύονται με βελούδινο γάντι ένιωσαν ότι είναι ασήμαντοι μπροστά στο φαινόμενο και κρύφτηκαν. Οι προϋποθέσεις αυτού του άλματος απεξάρτησης αχνοφάνηκαν ήδη από την επιτυχημένη πρώτη συγκέντρωση-πορεία της περασμένης βδομάδας όπου συντρίφτηκαν οι διαθέσεις για σιωπηρές διαμαρτυρίες και λιτανείες.

Εξαφανισμένοι ήταν όλοι οι ντόπιοι εκλεγμένοι και μη ταγοί της εξουσίας, οι πολιτικοί λουστραδόροι της καταστροφής και της απαξίωσης της Κέρκυρας.

Τις τελευταίες μέρες ζούμε μια Γένεση.

Από τις κινητοποιήσεις των καλλιτεχνών και την τωρινή συνέχεια ξεπροβάλλει ένας τρίτος πόλος, ανεξέλεγκτος από τη συστημική αριστερά που γνωρίζουμε.

Ο κόσμος είναι ακόμη μουδιασμένος γιατί δεν μπορεί να συνέλθει από την τελευταία πουλησιά και το φτύσιμο που δέχτηκε από την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ το καλοκαίρι του 2015.

Η καπηλεία της μοναδικότητας της Αριστερής έκφρασης από τον δεξιότατο ΣΥΡΙΖΑ, χρέωσε σε όλη την Αριστερά την ήττα, και η ανυπαρξία του σαν μαχητική αντιπολίτευση, την αδράνεια που ακολούθησε.

Ένα ταξικό κίνημα που έκανε 32 χρόνια να συνέλθει από τη συμπόρευση της οικουμενικής διακυβέρνησης του '90, ξαναπήρε κουράγιο το 2008 και πλημμύρισε τους δρόμους το 2012, ξαναδέχτηκε μια σπρωξιά στην ήττα, την υποχώρηση και το συμβιβασμό που θα κοστίσουν ακόμα κάποιες ντουζίνες χρόνια καθυστέρησης.

Δεν ήταν αρκετά ώριμο ώστε να ξεπεράσει το μαντρί της κοινοβουλευτικής διαδικασίας και να περάσει σε άλλες μορφές σύγκρουσης μετά την υποχώρηση της κοινοβουλευτικής -συντριπτικής- πλειοψηφίας στις απαιτήσεις του πολυκέφαλου ξένου παράγοντα.

Έφτανε μέχρις εκεί η αντοχή και η συνοχή του δεν είχε δύναμη για παραπέρα... αρκέστηκε στις καταγγελίες και τη κριτική.

Αυτά σε μια χώρα όπου δεν πεθαίνουμε από τύχη.

Ζούμε από τύχη.

Η καλύτερα ζούμε από ατυχία.

Οι ζυμώσεις που θα φουντώσουν από την ενωτική πάλη για την ανατροπή της πιο αναίσχυρης, φασιστικής και επικίνδυνης δεξιάς που γνώρισε ο τόπος από το τέλος του δεύτερου αντάρτικου και δώθε ελπίζω να οδηγήσουν σε αυτήν τη συγκεκριμενοποίηση στόχων και μεθόδων ανατροπής μέσα από μορφές οργάνωσης που θα δοκιμάσει και θα επιλέξει η βάση του νέου τούτου κινήματος.

Οι δρόμοι είναι το δικό μας γήπεδο, τα κουλουάρ των κοινοβουλίων το δικό τους. Θα πάρει καιρό ακόμα η υπόθεση που το γκρέμισμα αυτής της φασιστικής συμμορίας δεν είναι παρά ένα μικρό κεφάλαιο της.

Στο μυαλό έρχονται οι στίχοι από το τραγούδι της Εθνικής Αλληλεγγύης.

«Στους δρόμους θα κριθεί το δίκιο
στους δρόμους θα πνιγεί ο σατράπης
κι απ την σκλαβιά θε να φυτρώσει
το νέο βλαστάρι της αγάπης.»

Εδώ σε μια μοναδική εκτέλεση από τον εκπληκτικό Ηλία Λογοθέτη